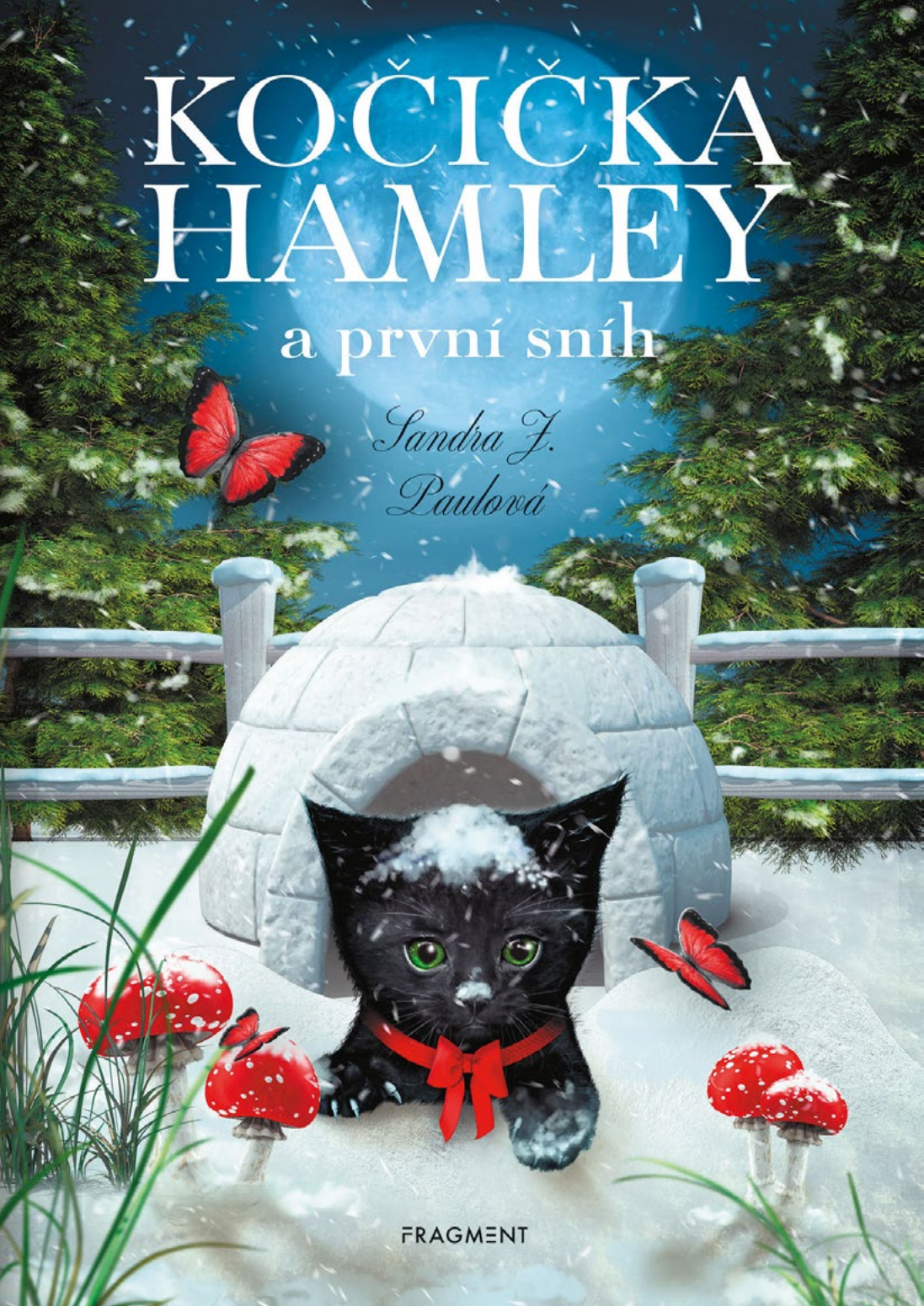

KOČIČKA HAMLEY

a první sníh

*Sandra J.
Paulová*

FRAGMENT

Kočka Hamley a první sníh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sandra J. Paulová

Kočka Hamley a první sníh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KOČIČKA HAMLEY

a první sních

Sandra J. Paulová

FRAGMENT

© 2021 Sandra J. Paul

© 2021 Uitgeverij Hamley Books

Translation © Tereza Dubenská, 2023

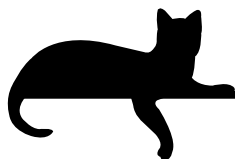
Cover design: PsyCat Cover Designs

ISBN tištěné verze 978-80-253-6492-5

ISBN e-knihy 978-80-253-6531-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6532-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6530-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

1.

HUDBA

Černá kočička jménem Hamley věděla, že má krásný život. Bydlela v ohromném a tichém domě blízko lesa s maminkou a se svými sestřičkami, Lexi a Lilly.

Za domem se rozkládala veliká zahrada obehnaná obrovskými stromy. Pro kočky, které se rády toulají venku, to bylo ideální místo. Maminka ji pouštěla ven, a tak to Hamley věděla moc dobře. Byla sice ještě maličká, ale to nevadilo, protože se o sebe uměla postarat. Už to taky všem dokázala.

Poslední dobou směla ven více než kdy jindy, a to se jí líbilo. Její maminka se o ni už tolik nebála. Ani ji už potají nesledovala, když se potulovala po loukách, jak to dělávala dříve. Hamley měla však stále zakázáno chodit do lesa, protože tam

žily lišky. Také její sestřičky, Lilly a Lexi, se k ní už nechovaly jako k miminu. Její sestry už byly velké, zatímco Hamley byla pořád maličká. Maminka se jí občas smála, že taková zůstane navždycky, ale Hamley by to vlastně tolik nevadilo. Koneckonců, když jste malí, protáhnete se kdejakou škvirou a jste mnohem rychlejší a mrštnější.

Hamley si opravdu užívala, že si mohla sama hrát na zahradě nebo běhat po polích a kopcích. Nebo zajít v noci na návštěvu k Lumpovi, svému nejlepšímu kamarádovi. Lump byl černobílý kocour, který žil ve stodole za domem. Byla s ním ohromná legrace a tu a tam ji brával na dobrodružné výpravy. Kdysi býval zlý, ale od té doby, co se zabydlel ve stodole, se choval moc hezky.

Poslední dobou panoval v domě, kde Hamley žila, klid. Nic zajímavého se nedělo. Hamley se sice nikdy nenudila, protože neustále něco objevovala a učila se nové věci, ale občas zatoužila po nějakém dobrodružství.

„Neztrácej trpělivost,“ opakoval jí Lump. „Nějaké dobrodružství co nevidět zažiješ, neboj.“

V životě tě ještě čeká řůra zábavy, to mi věř. Musíš jen chvilku vydržet.“

A dnes ráno se skutečně zdálo, že se něco děje. Ve vzduchu viselo napětí. Blížilo se cosi výjimečného. A začalo to hned, jakmile se rozednělo. Její panička Bětka, která milovala hudbu, pustila přístroj, jemuž lidé říkali rádio, a nechala ho hrát celý den. Občas také strčila do svého mobilu kabel, který byl připojený k černým bedýnkám, jež lidé nazývali reproduktory. A z těch reproduktorů – což je slovo, které kočky dokážou vyslovit jen stěží – také vycházela hudba. Hamley moc nechápala, jak je to všechno možné, ale dokud domem zněly hezké písničky, nijak se po tom nepídila.

Hamley totiž zbožňovala hudbu a zpěv. A protože byla kouzelná kočka a rozuměla lidské řeči, chápala i význam slov, která zpěváci zpívali. Někdy si lehla na skříň před rádiem, aby text lépe slyšela. Většinou byl veselý, ale občas i moc smutný.

„Lidé to mají rádi,“ říkávala maminka. „Hudba je pro ně důležitá. Vyjadřuje jejich pocity. Když je někdo nešťastný, pustí si smutnou písničku.

Když má dobrou náladu, poslechne si něco veselého.“

Hamley už dokázala rozlišit, jestli jsou Jindřich, Bětka a Violka smutní, nebo veselí. Ale dnes zněla muzika docela jinak. Obvyčejně jí všechny písničky připadaly nevýrazné, ale teď v nich neustále cinkaly rolničky. A u snídaně se její páníčci bavili o věcech, kterým Hamley ani za mák nerozuměla. Povídali si o sněhu a o zimě a o něčem, čemu říkali Vánoce.

A do toho hrály dokola písničky, které se od sebe nijak nelišily a většinou je zpívaly zpěvačky s pisklavým hlasem. Hamley vůbec nechápala, co se na nich Bětce líbí.

„To snad ne!“ zakabonil se Jindřich, když vešel do kuchyně a sundal si bundu. „Už je to tady zase! Tu hloupou vánoční hudbu hrají každý rok dřív a dřív. To ti povídám, Bětko, že nezvládnou celý měsíc poslouchat ty odrhovačky. Odstěhuju se.“

Bětka se usmála. „Mně se líbí, jak jsou veselé. Veselá hudba ještě nikomu neublížila. Možná bychom se večer mohli podívat na nějaký vánoč-

ní film. A kdy doneseš stromeček? Co kdybychom ho nazdobili dnes nebo zítra? Vždyť už je 10. prosinec.“

Jindřich si povzdechl. „Napadlo mě, že bychom letos koupili umělý stromek.“

„A přišli o tu pravou vánoční atmosféru? V žádném případě.“

„Nemůžeme alespoň tu muziku a filmy pustit až 24. prosince, kdy jsou opravdu Vánoce? Podle mě je na ně ještě moc brzy.“

A s těmi slovy odešel do předsíně, zatímco Bětka zůstala v kuchyni, smála se a zesilovala hlasitost na reproduktoru. Pak její pohled padl na Hamley. Přistoupila k ní, vzala ji do náruče a pohlédla jí do očí.

„Co na to říkáš, Hamley? Jindřich se chová trochu ztřeštěně, vid’? Za ta léta ještě nepřišel na to, že si sestavuju seznam vánočních písniček, které pouštím celý měsíc jen proto, abych ho poškádli-la. Myslí si, že hrají z rádia, ale není to tak. Hlavně mu to neprozrad’, nebo se rozzlobí.“

Popadla telefon a z reproduktoru spustila nová písnička. Hamley Bětce moc neporozuměla, ale

věděla, že i jí z té bláznivé hudby třeští hlava. Taký chápala, proč žádná z koček a žádný z psů nejsou v kuchyni. Nepovídal Jindřich, že se tohle děje každý rok?

Bětka postavila Hamley na podlahu a dala se do tance a hlasitého zpěvu. Hamley raději odběhla do obývacího pokoje za svou rodinou. Ta hudba se jí moc nelíbila, ale na Vánoce se těšila. Ať už to bylo cokoli. Snad nějaký člověčí večírek s dortem a spoustou pamlsků. Ano, to by bylo parádní.

